

GEOMETRIA
CIUTADANAJOAN
Tapia

¿Un premi Nobel per a Barcelona?

Barcelona té prestigi per les seves escoles de negocis, privades com EADA o ESERP, o d'institucions religioses com les valorades IESE i Esade. El 2006 va néixer una altra institució relacionada però diferent, la Barcelona Graduate School of Economics (GSE), l'objectiu de la qual no és formar alts directius per a Gas Natural, BBVA o General Motors, sinó consolidar-se com una escola internacional de postgrau per a gent que després pugui seguir una carrera acadèmica, dedicar-se a la recerca, treballar per a consultores, el Banc Central Europeu (BCE) o el Fons Monetari Internacional (FMI). Picant alt, que algun president del BCE o premi Nobel hagi cobert aquí una etapa de la seva formació. L'objecte del disseny no és la Harvard Business School que va inspirar el IESE el 1959 sinó la London School of Economics.

Va néixer just un any abans de la crisi com a iniciativa conjunta

Teresa Garcia-Milà:
«La Barcelona GSE és una escola de postgrau internacional que busca l'excel·lència econòmica»

de quatre centres agrupats en dues universitats públiques, la UPF i la UAB. El seu primer president i impulsor va ser **Andreu Mas-Colell**, i el president d'honor (que encara segueix), **Joaquín Almunia**, llavors comissari d'Economia a Brussel·les i que el 1982 va ser el ministre més jove del primer gabinet de **Felipe González**. Algú pot parlar de *joint venture* de liberals i il·lustrats de CiU i el PSC-PSOE. Un altre trobarà entre els professors noms de l'independentista Col·lectiu Wilson.

La directora del GSE, **Teresa Garcia-Milà**, catedràtica de la Pompeu Fabra i que va rellevar fa un any **Eduard Vallory**, en una altra època cap de gabinet de **Mas-Colell**, el primer que destaca és la vocació internacional del centre, no només per la llengua (tota la docència és en anglès), sinó per la diversa nacionalitat de professors i alumnes. L'objectiu és oferir un màster de prestigi d'un any per formar economistes d'excel·lència que després puguin orientar-se tant a l'acadèmia com a una carrera professional en organismes públics o privats.

¿És possible que Barcelona sigui

Una economista catalana de l'«exèrcit dels minnesotos»

►► **Teresa Garcia-Milà va estudiar Econòmiques a la Central i recorda Antonio Argandoña i Fabian Estapé. Va fer un màster a la UAB i l'any 1980 se'n va anar a Minnesota, on també van fer el doctorat Josep Oliu, que va tornar per marinar, i Joaquim Silvestre, que es va quedar a Califòrnia per ensenyar. Garcia-Milà va anar després com a professora a la Universitat de Nova York i va tornar el 1987 per incorporar-se a la UAB. L'any 1990 va passar a la nova Pompeu Fabra, on ha estat degana d'Econòmiques i vicerectora.**

►► **Li agrada traspasar les fronteres de l'acadèmia i ha estat a la junta del Cercle d'Economia des del 1995 fins al desembre passat. Segueix a primera fila al costat d'Antón Costas, el nou president d'una institució on els empresaris cedeixen una mica de terreny a economistes. És consellera del Sabadell i Enagás.**

►► **Creu que s'ha d'analitzar l'economia amb els ulls ben oberts. No s'identifica amb cap escola. ¿Keynes? Sí, però Minnesota marca. És una economista catalana formada en aquesta universitat. Vidal Folch els va definir fa temps com a 'minnesotos', brillants i pragmàtics.**

un centre d'excel·lència econòmica? Davant un tímid gest d'incredulitat, Garcia-Milà treu rànquings internacionals. Als sis anys, el GSE ja és el dotzè centre del món (els EUA en concentren vuit dels anteriors) i el tercer d'Europa –després de la London i Oxford– pel que fa a publicació d'estudis i treballs econòmics. I hi ha la realitat. Ja s'hi imparteixen set màsters (l'octubre vinent se'n iniciarà un altre, Data Science, per saber ensenyar als ordinadors a treure conclusions de l'explosió de dades avui disponibles) i ja s'hi han matriculat 225 estudiants d'una mitjana de 25 anys. Il·licenciats en Econòmiques en un 76%, però també en Ciències Socials, management, En-

ginyeria i Matemàtiques de 63 països (13% espanyols, 55% europeus, 17% americans i 15% asiàtics i africans). Després alguns estudiants escullen cursos de doctorat, però les dues terceres parts opten per l'activitat professional. D'aquests, el 79% de la promoció del 2013 va aconseguir un lloc de feina en menys de tres mesos.

Pols d'excel·lència

El mercat és el món. El 25% es queda aquí, però un altre 43% se'n va a països europeus, i la resta, a Amèrica del Nord (15%), Sud-amèrica (12%) i l'Àsia, Àfrica i Austràlia (5%). I ho fan en banca (26%), consultories (20%),

agències governamentals (15%), instituts de recerca (14%), organitzacions internacionals (6%) i grans empreses (19%). D'aquí a poc temps en diferents càrrecs directius del món hi haurà gent amb part de la seva formació feta a Barcelona.

Garcia-Milà exposa més avantatges. La gran idea va ser fer de Barcelona un pol d'excel·lència econòmica sumant quatre centres públics: el departament d'Economia de la UPF, el de l'Autònoma, l'Institut d'Anàlisi Econòmiques de la UAB (vinculat al CSIC) i el CREI (Center for Research in International Economics) de la Generalitat, i comper oferint l'espai del màster d'un any (a Amèrica acostuma a ser de dos). I no dependre únicament de les matrícules i les ajudes públiques (malament hauria anat), sinó poder potenciar la recerca amb la rendibilitat anual d'un fons finalista (un *endowment* americà) de 13 milions d'euros, obtingut amb el concurs del sector privat (La Caixa, Banc Sabadell,

Només el 13% dels alumnes del centre són espanyols i el 80% dels professors es van doctorar fora d'Espanya»

Catalunya Caixa –avui Fundació La Pedrera–, FemCat, Agbar i l'asseguradora francesa Axa). I aquest fons permet fixar, completant ingressos per treballs de recerca, professors internacionals. O espanyols que no podrien tornar.

El GSE té una plantilla de 160 professors, la meitat espanyols i l'altra de 27 nacionalitats, però la clau és que el 80% del total va fer el doctorat fora d'Espanya. A la London School (10), Minnesota (10), Harvard (10), European University Intitute (8)... I la vocació internacional es veu en el *board* (consell), que després de **Mas-Colell** presideix **Ramon Marimon**, professor a l'Institut Universitari de Florència –que parla demà al Cercle d'Economia sobre **Robert Lucas**, el premi Nobel que va ser un dels creadors de la teoria de les expectatives racionals–, i on també hi ha **Pol Antràs** (Harvard) o **Joaquim Silvestre** (Califòrnia-Davies), però sobretot en el consell científic assessor, presidit per **Hugo Sonnenschein** (Chicago) i format per una trentena de professors internacionals, entre ells premis Nobel com **Kenneth Arrow**, **Robert Solow** o **Joseph Stiglitz**.

¿Veurem algun dia algun premi Nobel que hagi passat per un dels dos campus de la GSE, el de la UPF, al costat del Parc de la Ciutadella, o el de Bellaterra de la UAB?

